Իսկ Մուշեղ Վահեւունի հազիւ թէ տեսաւ վանահայրը, սկսաւ գանգտիլ այս իրեն եղած անիրաւութեան վրայ, եւ այդ վանքին ապերախտութիւնը սկսաւ երեսին զարնել, թէ ինք ինչչափ չարիք կրնար հասցնել եւ չէր հասուցած եւ թէ ինք այն մարդն էր միշտ, որուն շատ դիւրին էր հիմնահատակ ընել այդպիսի վանք մը, որ բոյն կը դառնար դաւաճանութեան ընդդէմ իւր անձին:

Այս խօսքերուն ամենայն քաղաքավարութեամբ եւ խոնարհութեամբ կը պատասխանէր վանահայրը, իմացնելով թէ եղածը բոլորովին դիպուածական էր, եւ թէ ինք խեղճ տարոնեցուց հիւրընկալութիւն ընելով չէր կարծէր երբեք, որ նոքա կրնային այդպիսի անզգամութիւն մը կատարել: Այս միջոցին յանկարծ իշխանը խելաբերեց տեսնելով, որ մատանին չի կար մատը, եւ վեր ցատկելով.

— Ահա,— ըսաւ,— այդ անպիտան աւազակաց չարագործութեան մէկ նշանն էլ, մատնիս նաեւ. գողցեր առէր են մատես:

Իսկ տարոնեցուց գլխաւորը, որ աս խօսակցութեան ներկա մէկ կողմ նստած էր, գլուխը վեր վերցնելով եւ մօտենալով Վահեւունի իշխանին, ծանր, հանդարտ եւ կամաց ձայնով, բայց այնպիսի ձայնով, որ առիւծի մռնչման կը նմանէր, ըսաւ.

— Հոգ մի՛ ընէր, Մուշեղ, այդ մատանին կը գտնենք եւ քեզի կը դարձնենք մենք:

— Բաւական չէ, որ ինձ պէս ազնուատոհմ իշխանի դէմ ամէն բռնութիւն գործածէք, պէտք է նաեւ որ զիս նախատէք իմ անունս միայն ինձի տալով իբրեւ գռեհիկ մարդու:

— Մենք շինական մարդիկ ենք եւ քաղաքացուող պէս չենք գիտէր արժանաւոր յարգանքը տալ ձեզ նման մեծ մարդկանց,— պատասխանեց տարոնեցին հեգնական ծիծաղով:

— Շատ չանցնիր ես կը սովրեցնեմ ձեզի պէս մարդկանց թէ ինչպէ՞ս պէտք է վարուել իշխանի մը հետ: